

Σχολεία, Θεολόγοι, Διοίκηση της Εκκλησίας, Κατήχηση... (Αρχιμ. Θεοδόσιος Μαρτζούχος, Εφημέριος Ι.Ν. Αγ. Ιωάννου Χρυσοστόμου Πρεβέζης)

/ [Πεμπτουσία](#)

Α. Το παρελθόν

Η ανάθεση απ' τον κατακτητή Σουλτάνο της πολιτικής ευθύνης της ύπαρξης και διοίκησης του Γκιαούρ-Μιλλέτ (του γένους των απίστων) στον Πατριάρχη της Κωνσταντινουπόλεως, αποτέλεσε ιστορική σωτηρία για το γένος. Μιλάμε εμείς σήμερα για μας, και όχι όπως οι ιστορικοί για τους Αζτέκους... Συγχρόνως αυτό το γεγονός πλέον αποτελεί στο τώρα «δικαιολογημένη» αφορμή συγχύσεως των ρόλων ανάμεσα στην Πολιτεία και στην Διοίκηση της Εκκλησίας. Γίνεται αφορμή αμφισβήτησεως αμφοτέρωθεν, αναλόγως των πολιτικοφιλοσοφικών τοποθετήσεων, κάθε μονομερούς αρμοδιότητας, ανάμεσα στην ελεύθερη πλέον Πολιτεία και στην Διοίκηση της Εκκλησίας, η οποία επικαλείται... αρμοδιότητες (!) από την θυσιαστική προσφορά της κατά το παρελθόν.

Στην

περίοδο της Τουρκοκρατίας πλην των διοικητικών αρμοδιοτήτων (Δικαστήρια-Ανάληψη ευθύνης και εκπροσώπησης για το γένος των Ρωμαίων) η Διοίκηση της Εκκλησίας είχε και την εκπαίδευση ως αρμοδιότητα. Πάμπολλες σχολές σ' όλα τα πλάτη της Ρωμαίικης παρουσίας (Ιάσιο - Κωνσταντινούπολη - Θεσσαλονίκη - Ιωάννινα - Άγραφα - Αθήνα - Δημητσάνα - Πάτμος - Κυδωνίες - Χίος - Αθωνιάδα - Ευαγγελική Σχολή) διακονούσαν με την συμπαράσταση των κατά τόπους Κοινοτήτων και των Μοναστηριών την μόρφωση των Ελλήνων. Ήταν αυτονόητη για όλο τον λαό η προσφυγή και η αναφορά στην Εκκλησία. Αποτελούσε συστατικό και ταυτοτικό στοιχείο. Βάση ύπαρξης και λόγο περιεχομένου.

Β. Το παρόν

Σήμερα πλέον, δόξα τῷ Θεῷ, υπάρχει συντεταγμένη ελεύθερη Πολιτεία, που πρέπει όμως να το ομολογήσουμε, από την στιγμή της ύπαρξής της, αποδέχτηκε (η Πολιτεία) η Εκκλησία να υπηρετήσει το γενικότερο εθνικό καλό και να διακονήσει πολλές φορές στην διάδοση αντιλήψεων.

Η πρώτη πανεπιστημιακή σχολή που σύστησε το αρτιγέννητο ελληνικό κράτος στο... Αθήνησι Πανεπιστήμιον, ήταν η Θεολογική Σχολή (1837)!! Είμαστε στην εποχή των φώτων και τα πανεπιστήμια ήταν οι κατεξοχήν εκπομπείς φωτός! Οι άνθρωποι, εγγράμματοι και αγράμματοι, είχαν «καταπιεί» αυτή την παγκόσμια τοποθέτηση-«καραμέλα», όχι μόνον στο ποσοστό που ήταν σωστή και αληθής,

αλλά την περίμεναν και με την λογική της πανάκειας. Ότι δηλαδή, μόλις ο άνθρωπος μορφωθεί και πάψει να είναι... «ξύλο απελέκητο», τότε όλα λύνονται, γεμίζουν φως και η κοινωνία ευπλοεί, αφού οι άνθρωποι γίνονται... καλοί άνθρωποι!! Δεχόντουσαν όλοι την αφελή ρομαντική τοποθέτηση του Β. Ουγκώ: «Ανοίγοντας ένα σχολείο, κλείνει μια φυλακή». Τότε υπήρχαν μόνον φυλακές! Τώρα άνοιξαν και πολλά σχολεία και ατυχώς, αντί να κλείσουν οι φυλακές, απλώς σχολεία και φυλακές... συναυξάνονται!

Δεν θα κρίνουμε εδώ, αυτή την, πλέον για μας, κατάδηλη αυταπάτη, αλλά τα γράφουμε αυτά για να γίνει κατανοητή η προσδοκία της ελληνικής κοινωνίας, από την Θεολογική Σχολή (μετά το 1942... τις Θεολογικές, αφού συνεστήθη και δεύτερη ανάλογη στην Θεσσαλονίκη) που θα συνδύαζε την εκκλησιαστική διδασκαλία με την πανεπιστημιακή σοφία. Οι σχολές απαρτίσθηκαν, όσον αφορά το πρόγραμμα σπουδών, τους στόχους, και την νοοτροπία διδασκαλίας ήθους και πνευματικότητας, κατά τα πρότυπα των Ευρωπαϊκών δεδομένων και μάλιστα των Προτεσταντικών. Η παγκόσμια αυταπάτη για την γνώση, στον δικό μας ελληνικό χώρο είχε αποκτήσει και την συμπλεγματική απόφυση του «φτωχού συγγενούς», που έπρεπε να μιμηθεί και να μοιάσει στα πεφωτισμένα έθνη! Έτσι... «αμ' έπος, αμ' έργον».

Δάσκαλοι στα σχολεία θα διδάξουν, μαζί με την αριθμητική, την γλώσσα και την... ζωολογία, και την χριστιανική πίστη. Οι εκ του παρελθόντος αυταπάτες (Βυζαντινή Αυτοκρατορία) αναβίωσαν... κουφωμένες, ως προς την σαφήνεια, του ποια ήταν στην πραγματικότητα η ζωή στο Βυζάντιο, αλλά όμως με θεριεμένη την αυταπάτη για τον (υποτιθέμενο) αλληλοσύνδεσμο Κράτους-Εκκλησίας ως... σιαμαίων αδελφών! Έτσι λοιπόν με την απελευθέρωση το Κράτος προστατεύει την Εκκλησία και... «περιφρουρεί» την πίστη, απαγορεύοντας δια νόμου την ύπαρξη άλλων πιστευμάτων ακόμη και χριστιανικών. [Το ειρωνικά κωμικό της υποθέσεως είναι το ότι οι δύο πρώτοι βασιλείς της Ελλάδος είναι εκ γενετής και μένουν μέχρι τέλους ζωής, ο μεν πρώτος (Όθων) καθολικός, ο δε δεύτερος (Γεώργιος Α') προτεστάντης!!!].

Με χαρά και γεμάτοι αυταπάτες οι νομικά και διοικητικά υπεύθυνοι αρχιερείς της θεσμικής Ορθόδοξης Εκκλησίας, αναθέτουν στο δημόσιο σχολείο την θρησκευτική διαπαιδαγώγηση και κατήχηση των ελληνοπαίδων. Στους αποφοίτους δηλαδή καθηγητές των Θεολογικών Σχολών, τους οποίους το Δημόσιο προσλαμβάνει και μισθοδοτεί. Έτσι η ανέκαθεν προβληματική κατάσταση του νηπιοβαπτισμού αποκτά θεωρητική λύση και τεχνική ρύθμιση, ώστε να φαίνεται (χωρίς να είναι...) λιγότερο παράλογη η αντιστροφή της θεολογικής τάξεως, πρώτα να κατηχούμε και φυσικά κατόπιν να βαπτίζουμε! Πλέον υπάρχει η λογικοφανής αυταπάτη, ότι κατήχηση θα γίνει ούτως ή άλλως στο σχολείο.

Η Διοίκηση της Εκκλησίας φαντάζεται τον εαυτό της ως alter ego της Πολιτείας

και πιστεύει ότι μπορεί να ρυθμίσει μ' αυτό τον τρόπο, τόσο μεγάλα θέματα! Εκχωρεί τα συστατικά (ή δεν είναι συστατικά στοιχεία το πώς γίνεται κάποιος μέλος της Εκκλησίας...! Εκτός και αν φτάσαμε σε τέτοια παραφθορά ώστε να πιστεύουμε στα σοβαρά ότι... φτάνει και γίνεται, μόνον δια της διαβάσεως εκ των υδάτων της κολυμβήθρας...!!!) της αυτοσυνειδησίας και ιδιοπροσωπίας της Εκκλησίας στον... καίσαρα και δεν αντιλαμβάνεται την αιχμαλωσία στην οποία αυτοπροαιρέτως παραδίδεται, ούτε την αυτοκτονική διαδρομή που ανοίγεται μπροστά της.

Χαϊδεύει δαιμονικά την θεσμική διοίκηση της Εκκλησίας η... ισχύς και η ευπρέπεια!! Δεν θέλει να παραιτηθεί από... δικαιώματα (πού τα απέκτησε; ποιος τα εκχώρησε; και πώς;). Δεν θέλει να δει τον κόσμο του σήμερα. Δεν «διαβάζει» πίσω από λόγια και ενέργειές της, την ορατή της επιθυμία, της αντιστροφής του αποστολικού «... οὐ γάρ κατακυριεύομεν τῆς συνειδήσεως τινός...»!! Δεν συνειδητοποιεί την αυτοαναίρεσή της όταν επιμένει ότι το μάθημα των θρησκευτικών πρέπει να είναι κατήχηση!

(συνεχίζεται)